4. Wähk ja rebäne.

Ütskord, kuiwa ja pärma aigu olli üts wäikene ojakene pea kuguniko ärä kuiunu, nii et üstinda wiel mõne wäikese wie lombikese, sugawampal oja põhjan olli. Üten wäikesen wee lombikesen elli üts wana ja suur wähk. Üstinda öö aigu läis la lombikesest wällä komberdama, aga päiwa ajal tükse ta sugawade perwe sisen ära wade ugu palawa päiwa ja kuuma pärast.

Ütskord, kui la jälle wällän komberdaman alli, tulli rebane la mann ja ütel: „Kül sa wilets loom kõnnit kah nallawaste, ah — ega sa ei kõnniki, sa üstinda enne komberda. Küllap sa wist parempide kõnnit, ma jooset" ütel rebane pilkawile kõnnuga ärä wiharletu wähk. „No wiel imet," ütel rebane, „mina nüüd parempide ei kõnni ja walempide ei jooze, sis ei ole ilman enamp õiguet ja kui sa wiel seda ei taha usku, noh — sis lääme wõitu jooksma!" — „Läänе!" ütel wähk. Wõidu essmärk sai üte kauge korge mäe pääle ütelden, kumb sis ennempide sinna saa, tu om sis wõitja. Wõidu palgast lussiwa mõlempa kumb wõit wõitjale üte kuld kepi anda.

Kui rebane läge poole wähä poole kõõndse, et jooksma nakata, võtse wähk kõwalte rebase hannast kinni ja sai seda wiisi rebasest edesi kannelus, nii et rebäne sest midagi ei teädnu. Kui rebane oma jooksmise tahinaga essmärgile sai, ja sääl ümbre kõõnse, nii et hand just essmärgi man olli, ruuti wähk rebäse hanna pääll maha läits tähendetu wõidu märgi mann ja ütel: „Hee sõber! Oma wiisu jalgu wõtja kas olet kah siia saanu, sest mina oodi siinn siin joba ämmus. Kas näet nüüd, et mina komberdamisega ennempa ole siia saanu kui sina ommi wiisu jalguga. Hee sis, et ja edespidi jälle

mõne muu elajaga kimplema ei nakka suurmi wiisu jalgu kulten, enne kui sa teda läbi ei ole saanu." Rebasel sai häli sina endse kiluse üle ja pidi ühesül suure kahetsusega wõitjale wähäle, wõidu palga ära maksma.

---

5. Holm welle.

Ütskord elasiwa kossaj külan kalu welle. Kaits olli tarka üts olli rummal. Enampide olliwa nima kuiw iks üte wiisi üte perremehe man teenman. Kuge enamp pidasiwa nima karjuse ameti. Nüüd, kui näist just alustas, olliwa nima jälleki üte niisa karja hoitman kuiw kolmeneste.

Suwe aigu, näis ies nari kodu aga kui sügise lühiweste päiwigo telli, sis pidi nari kuiw päiw otsa mõtsan olema. Et sõõgi rasse ja helb olli üten kanda, sis läksewa na üts teist tõne tõse ala kodu sõõma.

Ütel päiwal läksewa wanempa welle noorempa, rumala welle kuige enne kodu sõõma. Kui la kalu ärä olli käinu, sis tahtsiwa wanempa welle minna sõõma. Enne minekut küneliwa nima rumalale: „Kae et sa karja ilusste koon hoiad ja et susi karja ei tule; mee tuleme kah warstigi tagasi."

Rummal weli hoitse kül hoolega karja ütte kokku, muku ümmati läits rumalal wellel üüa täis lammaste pääle. Kes suuruki koon es teha olla, waid üksinda karja maad mööda jooksa lahtsewa. Mund nõnu tal näide kokku hoitmises üle es jää — kui nakas lambit ärä tapma ja ütte paika kokku pilma. Kui kuiw lamba ära olli tapetu, olli rummal weli siiki wiel roamus, et tal enamp suurt